

Omegaverse Info

โอเมก้าเวิร์ส คือจักรวาลสมมุติที่ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัว มีการแบ่งแยกชนชั้นวรรณะเป็นลำดับชั้นเลียนแบบสัตว์ ในจักรวาลนี้ทุกเพศ ไม่ว่าจะเพศชายหรือเพศหญิงจะมีลักษณะพิเศษที่เรียกว่า 'เพชรอง' โดยจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ อัลฟา เบต้า โอเมก้า หรือ ABO ซึ่งมีจุดเด่นตรงที่ เพศชายสามารถตั้งครรภ์ได้ และเพศหญิงสามารถทำให้ผู้อื่นตั้งครรภ์ได้ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นเพศอะไรก็ตาม

สำหรับเรื่อง *la fleur d'edelweiss* ลิลิจคารอน เพชรองต่าง ๆ จะมีลักษณะดังนี้

อัลฟา (α) เป็นเพศที่อยู่เหนือสุดของห่วงโซ่อาหาร ส่วนมากจะแข็งแรง ฉลาด เป็นผู้นำ ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง หากมีเพชรองเป็นอัลฟาก็สามารถทำให้โอเมก้าท้องได้เหมือนกัน และยังมีพลังกำลังมหาศาลกว่าเพศอื่น มีกลิ่นฟีโรโมนเฉพาะตัวสำหรับข่มขู่เพศเดียวกันว่าตัวเองเหนือกว่า และใช้ข่มเพศที่ต่ำกว่าอย่าง เบต้ากับโอเมก้าให้หวาดกลัว บางคนมีอาการหายใจติดขัดเมื่อได้กลิ่น แต่

บางครั้งกลิ่นฟีโรโมนของอัลฟาก็จะทำให้โอเมก้าเกิดอาการ ‘ฮิต’ หรือต้องการสืบพันธุ์ได้ด้วย เช่นเดียวกันกับกลิ่นฟีโรโมนของโอเมก้า ก็ทำให้อัลฟาเกิดอาการ ‘รัต’ หรือต้องการสืบพันธุ์ได้เหมือนกัน

เวลามีเพศสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือหญิง บางครั้งจะมีอาการ ‘นอต’ เป็นอาการเวลาที่อวัยวะเพศขยายตัวขึ้น และติดค้างอยู่ในร่างกายอีกฝ่ายจนเอาออกไม่ได้ คล้าย ‘การติดเป้ง’ ของสุนัข ต้องรอจนกว่าจะคลายตัวเอง

เบต้า (β) เป็นเพศชายเพศหญิงธรรมดาทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะเด่น ไม่มีกลิ่นฟีโรโมนเหมือนกับอัลฟาและโอเมก้า แต่ถ้าได้กลิ่นฟีโรโมนข่มขู่จากอัลฟา ก็เกิดอาการหวาดกลัวได้เช่นกัน

โอเมก้า (Ω) เป็นเพศที่อยู่ต่ำสุดของห่วงโซ่อาหาร โอเมก้าชายมีสรีระใกล้เคียงกับเพศหญิง อ่อนแอ รูปร่างเล็ก บอบบาง โอเมก้าชายสามารถตั้งครรรภ์ได้ และโอเมก้าหญิงก็ตั้งครรรภ์ได้เหมือนกับเพศหญิงทั่วไป

โอเมก้าจะมีช่วงที่เรียกว่า ‘ฮิต’ หรือช่วงติดสัด เป็นช่วงที่ร่างกายโอเมก้าต้องการสืบพันธุ์จนปล่อยฟีโรโมนออกมาดึงดูดอัลฟา โดยช่วงเวลาฮิตจะกินเวลาราว ๆ 1-2 วันต่อเดือน หากอัลฟาและโอเมก้ามีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันในช่วงฮิต จะมีโอกาสตั้งครรรภ์สูงมาก ถ้าไม่อยากตั้งครรรภ์จะต้องกินยาคุมกำเนิด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะสามารถคุมได้ 100% นั้นทำให้โอเมก้าหลายคนต้องกินยาระงับฮิต หรือฉีดน้ำหอมกลบกลิ่นฟีโรโมนเอาไว้

ควีเรียโอเมก้า ยังไม่ถูกนับว่าเป็นเพชรของหลักของจักรวาลนี้ และยังไม่มียี่ห้อหรือรายละเอียดระบุเอาไว้แน่ชัด แต่หลัก ๆ แล้วควีเรียโอเมก้ามีร่างกายแข็งแรงกว่าโอเมก้าทั่วไปหลายเท่า ถึงขนาดที่ว่าร่างกายสามารถรักษาตัวเองได้ และมีพลังกำลังเทียบเท่าอัลฟา

ไม่มีรอบฮีด ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ การรับรส การสัมผัส การมองเห็น การได้ยิน และการได้กลิ่น ไวกว่าคนปกติ

การบอนด์ หรือ การกัดคอ อัลฟาจะกัดที่หลังคอของโอเมก้า เพื่อผูกมัดให้อโอเมก้าคนนั้นเป็น ‘คู่’ ของตนเพียงผู้เดียว โอเมก้าที่ถูกกัดแล้วจะไปมีความสัมพันธ์กับอัลฟาคนอื่นไม่ได้อีก รอยกัดจะอยู่ติดตัวไปตลอดชีวิตไม่สามารถลบออกได้ และอัลฟาคนอื่นจะไม่ได้กลิ่นฟีโรโมนเฉพาะตัวของโอเมก้าที่ถูกกัด ยกเว้นอัลฟาคู่ของตัวเอง ในขณะที่อัลฟายังสามารถไปมีสัมพันธ์กับโอเมก้าหรือเบต้าคนอื่นได้ ทำให้อโอเมก้ามักจะต้องระวังตัวไม่ให้ตัวเองถูกกัดคอโดยที่ไม่ได้ยินยอม

การบอนด์เป็นวิธีที่ไม่นิยมใช้ในประเทศที่มีเสรีภาพ อัลฟาในประเทศที่เจริญแล้วส่วนมากมักจะบอนด์ก็ต่อเมื่อได้รับการยินยอมพร้อมใจจากโอเมก้าเท่านั้น ไม่อย่างนั้นจะถือว่าเป็นผิดกฎหมาย

คู่แห่งโชคชะตา เป็นเหมือนโซลเมต ทั้งคู่จะมีแรงดึงดูดกันมากจากกลิ่นฟีโรโมนในตั้งแต่วินาทีแรกที่เจอ สำหรับบางคู่แค่เพียงสบตากันวินาทีเดียวก็จะรู้สึกถึงแรงดึงดูดนั้นได้ อีกทั้งคู่แห่งโชคชะตาก็ยังมีความต้องการกันและกันอย่างรุนแรง เวลาที่โอเมก้าฮีด อัลฟาแทบจะไม่สามารถระงับตัวเองได้เลย

นอกจากนั้นในบางครั้ง พวกเขายังสามารถรับรู้ความรู้สึกถึงกันได้ แต่ต้องเป็นความรู้สึกที่มากพอ อย่างเช่น กลัวมาก กังวลมาก เป็นต้น ในที่นี้การที่จะเจอคู่แห่งโชคชะตาของตัวเองได้เป็นเรื่องที่ยากมาก โอกาสแทบจะเป็นหนึ่งในล้านเลยก็ว่าได้ ทั้งยังไม่มีวิทยาศาสตร์แขนงใดพิสูจน์เรื่องนี้ได้ มีเพียงแค่คนที่เป็คู่แห่งโชคชะตาของกันและกันเท่านั้นที่จะรับรู้และรู้สึกถึงมันได้

ข้อมูลที่กำลังมานี้รวบรวมมาจากหลายที่ ปรับและเรียบเรียง

ชั้นใหม่เพื่อใช้สำหรับเรื่อง *la fleur d'edelweiss* ลิลิจคารอน อาจมี
บางส่วนของคีย์คีย์หรือแตกต่างจากเรื่องอื่น ทั้งนี้ทั้งนั้นโอเมก้า
เวิร์ดถูกสร้างขึ้นเพื่อความบันเทิงเท่านั้น

World's Introduce

ประเทศแคชเมียร์

ดินแดนที่ตั้งอยู่ทางเหนือสุดของโลก เป็นประเทศในฝันของมวลมนุษยชาติ เพราะเป็นประเทศที่สวยงาม สงบสุข มีอารยธรรมสูงและไร้ซึ่งความรุนแรง ประเทศแคชเมียร์ตั้งอยู่ท่ามกลางขุนเขาสูงใหญ่ ยอดเขาปกคลุมด้วยหิมะและโอบล้อมด้วยธารน้ำแข็ง บ้านเมืองที่ตั้งอยู่บนยอดเขาจะเผชิญกับหิมะตกตลอดทั้งปี ส่วนบริเวณดินเขาติดกับทะเลสาบ ไม่ได้มีหิมะตลอดปี แต่ด้วยภูมิประเทศก็ถือว่าหนาวเย็น

ผู้คนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับประมงและธุรกิจรีสอร์ท ด้วยสภาพอากาศที่มีหิมะหนาที่บ ในอดีตผู้คนจึงเดินทางโดยใช้ได้แค่รถม้าเท่านั้น แต่ในปัจจุบันสามารถเดินทางโดยเครื่องบินได้แล้ว คนจึงนิยมมาท่องเที่ยวที่ประเทศนี้มากขึ้น ในช่วงหลายปีให้หลังมานี้ประเทศแคชเมียร์ผลักดันธุรกิจท่าเรือและการบริการขนส่งสินค้า เพื่อความคล่องตัวในการรองรับและขยายธุรกิจใหม่ ๆ ที่จะสร้างรายได้ให้แก่ประเทศในอนาคต

ประเทศเอควิลาเรีย

เป็นประเทศที่ปกครองโดยตระกูลเดวีนี ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางของการค้าขาย ที่มีเมืองท่าเล็กๆ มีแม่น้ำสายหลักทั้งสี่สายสำคัญไหลผ่าน เป็นเมืองแห่งการค้า ผู้คนจากทุกสารทิศมักจะมาซื้อ-ขายแลกเปลี่ยนสินค้าเงินตรากันที่นี่ เอควิลาเรียเป็นประเทศที่ฤดูร้อนและฤดูหนาวมีอุณหภูมิไม่แตกต่างกันมาก อากาศชื้นตลอดทั้งปีเนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ใกล้ทะเลและมหาสมุทร ผู้คนส่วนมากอาศัยกันเป็นครอบครัวเล็กๆ คล้ายชนบท หลายครอบครัวมีฐานะร่ำรวยจากการค้าขายพันธุ์ไม้ส่งออก ทำเหมือง หรือขุดทอง การกลั่นน้ำมันหอมระเหยเป็นอาชีพหลักของชาวเอควิลาเรีย ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว นักลงทุน เข้ามาสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ทำให้ชาวเอควิลาเรียมักใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับธรรมชาติที่นี่จึงหอมล้อมไปด้วยวิถีชีวิต วัฒนธรรม และความเชื่อ

ประเทศเซวาเรีย

เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้สุด มีความแตกต่างกันทางด้านกายภาพมากแห่งหนึ่งของโลก เป็นดินแดนซึ่งมีที่ราบลุ่มแม่น้ำอันปกคลุมด้วยป่าดิบชื้นกว้างขวางที่สุดในโลก รวมถึงมีดินแดนบางส่วนที่มีอากาศแห้งแล้งมากที่สุดในโลกเหมือนกัน ดังนั้นคนในประเทศนี้จึงมีความหลากหลายในด้านการดำเนินชีวิตและเชื้อชาติ จึงได้รับการขนานนามว่า ประเทศแห่งสีสันในการดำรงชีวิต มีความเจริญก้าวหน้าในทุกๆ ด้าน ทั้งเทคโนโลยี การสื่อสาร รวมถึงเสรีภาพทางเพศ

นครรัฐคานินบาล

ตั้งอยู่ทางใต้สุดของเซวาเรีย เป็นเมืองที่พยายามจะจัดตั้งตัวเองเป็นอิสระและปกครองตนเอง ที่นี้โดดเด่นไปด้วยเสน่ห์ของความงามทางธรรมชาติ ความสงบร่มรื่น ทัศนียภาพอันงดงามในรูปแบบสถาปัตยกรรมเก่าแก่ ทั้งยังมีชื่อเสียงเรื่องการเฉลิมฉลองและงานรื่นเริง ผู้คนส่วนใหญ่มักมีนิสัยชอบเข้าสังคัม นอกจากกระบำและการร่ายรำแล้ว ชาวคานินบาลยังหลงใหลการเล่นดนตรีพื้นเมืองอีกด้วย

สกุลเงินยวน

โลกใบนี้ใช้สกุลเงินเป็น 'ยวน' เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจ 1 บาทไทย เท่ากับ 1 ยวน ในโลกนี้

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นในโลกที่สมมุติขึ้นมาใหม่ อาจมีรายละเอียดที่ไม่สอดคล้องหรือแตกต่างไปจากโลกจริง บางฉากอาจไม่เหมาะสมด้านพฤติกรรม มีฉากที่พูดถึงการค้ายาเสพติดและการกระทำที่ผิดกฎหมาย การฆาตกรรม ความรุนแรง เพศ ความตาย เลือด การทรมาน การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน และการมีเพศสัมพันธ์ภายใต้อิทธิพลของฟีโรโมน

ดังนั้นนิยายเรื่องนี้จัดอยู่ในหมวดที่ผู้อ่านควรมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Chapter 1

รถคันหรูแล่นไปบนถนนท่ามกลางหิมะที่โปรยปรายมาตั้งแต่ช่วงเช้าตรู่ สองข้างทางตลอดถนนเลยขาวโพลนไปทั่วทุกพื้นที่ ทำให้ทัศนียภาพรอบด้านของ**ประเทศแคชเมียร์**ดูงดงามราวกับอยู่ในเทพนิยาย

แต่ใครจะรู้ว่าแท้จริงแล้วภายใต้ความงามเหล่านั้นมีอะไรซ่อนเอาไว้มากมาย ในช่วงหลายปีให้หลังมาดินแดนทางเหนือที่เคยสงบสุข เป็นประเทศในฝันของเหล่ามนุษยชาติเต็มไปด้วยข่าวคราวสะเทือนขวัญ หลังจาก**ที่ท่าเรือสโนวเดน**เปลี่ยนนายท่าคนใหม่ ความวุ่นวายก็ดูเหมือนจะเกิดขึ้นตามมาเรื่อยๆ ประเทศที่มีอารยธรรม ไร้ซึ่งความรุนแรง กลายเป็นสถานที่ที่มีแต่ความวุ่นวายเกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน มีการลอบชนส่งสารเสพติดผิดกฎหมายออกนอกประเทศผ่านทางเรือจนเป็นข่าวใหญ่โต มีการยิงปะทะกันระหว่างกลุ่มผู้ก่อการร้ายกับตำรวจที่ท่าเรือสโนวเดนอยู่บ่อยครั้ง จนชาวเมืองในละแวกนั้นชินตาไปเสียแล้ว...

หลังจากที่รถแล่นอยู่บนถนนใหญ่มาได้สักพัก เจ้าของนัยน์ตา

คมสิผีนั้นสมุทรก็หันไปเห็นป้ายบอกทางที่เขียนว่า ‘Port Snowden’ อยู่ไกล ๆ รองเท้าหนังสีดำราคาแพงขัดเงาวิ่งเหยียบลงไปทีคันเร่ง ทำให้รถพุ่งทะยานไปข้างหน้าด้วยความเร็ว

ทายาทคนเล็กจากตระกูลผู้ดีเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลจากประเทศเซวาเรียซึ่งเป็นบ้านเกิดมาไกลถึงประเทศแคนเมียร์ และกำลังมุ่งหน้าไปยังท่าเรือที่เป็นปัญหาเพื่อรอเข้าพบนายท่าคนใหม่ หลังจากได้รับการติดต่อมาว่าไวน์องุ่นราคาแพงของเขาได้รับความเสียหายทั้งหมด

คารอน แอชวู้ดส์ อัลฟาหนุ่มนักธุรกิจคนดัง ทายาทจากตระกูลมหาเศรษฐีอันดับต้น ๆ ของโลก หนึ่งในผู้บริหารฝีมือดีที่ได้รับหน้าที่ให้สืบทอดธุรกิจของครอบครัวร่วมกับพี่ชาย หรือเรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในเจ้าของโรงงานผลิตไฟฟ้าแห่งเดียวที่ได้สร้างเครือข่ายโรงงานจ่ายไฟฟ้ากระจายไปทั่วโลก ทั้งประเทศแคนเมียร์ ประเทศเอควิวาเรีย และประเทศเซวาเรีย

แต่นอกจากธุรกิจหลักที่มีรายรับมหาศาลแล้ว เขายังมีธุรกิจนำเข้าไวน์รสเลิศจากประเทศแคนเมียร์เป็นธุรกิจเสริม ซึ่งมาจากนิสัยส่วนตัวที่ชื่นชอบการดื่มและงานเลี้ยงสังสรรค์เป็นชีวิตจิตใจ เรียกได้ว่าคารอนเริ่มทำธุรกิจนี้ขึ้นมาเพื่อปรนเปรอความชอบของตัวเองเป็นหลักก็ว่าได้ ช่วงหลังมานี้เขาเลยได้มีโอกาสเดินทางมาที่นี่อยู่บ่อยครั้ง เพื่อดูการผลิตในโรงบ่มไวน์ของบริษัทคู่ค้าด้วยตัวเอง ก่อนจะสั่งซื้อและนำเข้าไปวางขายในประเทศบ้านเกิด

หลังจากอัลฟาหนุ่มขับรถมาจนถึงจุดหมายก็เปิดประตูลงจากรถอย่างไม่รอช้า โดยไม่ลืมหยิบหมวกปีกกว้างสีเข้มขึ้นมาสวมเอาไว้เพื่อป้องกันลมหนาว

อุณหภูมิอันหนาวเย็นของดินแดนเหมันต์ทำให้ทุกลมหายใจ

ของเขากลายเป็นไอเย็นลอยขึ้นไปในอากาศ ฝ่ามือใหญ่ที่สวมถุงมือหนังสีดำเอาไว้สอดเข้าไปในกระเป๋าเสื้อโค้ตเพื่อบรรเทาหนาว ขณะที่เดินย่ำหิมะตรงไปยังกลุ่มคนที่ยืนออกกันอยู่หน้าโรงเก็บสินค้าของท่าเรือ

“พวกเราต้องการค่าเสียหาย พวกเราต้องการพบนายท่า!”

เสียงตะโกนจากผู้ประท้วงที่ตั้งอยู่เรื่อย ๆ เรียกความสนใจจากคารอนได้เป็นอย่างดี ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ใช่ผู้เสียหายรายเดียวที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบของท่าเรือแห่งนี้

บุรุษในสูทสีเข้มสวมทับด้วยโค้ตตัวยาวคอยตั้งคำถามที่กำลังเดินอยู่ท่ามกลางหิมะขาวได้รับความสนใจจากชาวเมืองบางคนในละแวกนั้นอยู่ไม่น้อย จากการแต่งตั้งที่บ่งบอกชาติตระกูลสูงส่ง รวมถึงรูปร่างสูงโปร่งและหน้าตาที่หล่อเหลาโดดเด่นทำให้คารอนมักจะได้รับ ความสนใจจากผู้คนและสื่ออยู่เสมอ ยิ่งพี่ชายฝาแฝดของเขา แต่งงานมีครอบครัวไป หนุ่มใสดอย่างคารอนที่เพียบพร้อมทั้งฐานะ และอายุที่เหมาะสมแก่การลงหลักปักฐานก็ยิ่งถูกจับตามองและถูกหมายปองจากหนุ่มสาวมากมาย แต่ด้วยนิสัยรักสนุกเขาเลยยังไม่ได้คิดลงเอยกับใครเสียที

หญิงสาวคนหนึ่งรีบใช้ข้อศอกสะกิดเพื่อนทันทีที่เธอเห็นคารอน “ผู้ชายคนนั้นดูดีนะว่าไหม”

“เขาคือทายาทอีกคนของตระกูลแอสวู้ดส์ไง ที่มีข่าวกับพวกสาว ๆ ตระกูลดังบนหน้าหนังสือพิมพ์อยู่บ่อย ๆ นะ ไม่คิดว่าจะได้เจอเขาที่นี่เลยนะ”

ปกติแล้วการพบเจอกับคารอนไม่ใช่เรื่องยาก ทุกคนรู้ดีว่าสามารถพบเขาได้ตามสถานรีนรมย์ยามค่ำคืน แต่ในวันนี้คารอนกลับปรากฏตัวอยู่ที่ท่าเรือแห่งนี้ด้วยตัวเองในฐานะผู้เสียหาย แสดง

ว่าสินค้าของเขาคงจะมีมูลค่าสูงน่าดู

ตึก ๆ ๆ

ขณะที่ด้านหน้าโรงเก็บสินค้ากำลังวุ่นวาย ลู่ ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าหลายคู่ดังโกล้งเข้ามา ทำให้ทุกคนที่ยืนอยู่ในบริเวณนั้นต่างหันไปมองอย่างสนใจ

“ทุกคนวิ่ง!”

เสียงตะโกนจากชายในเครื่องแบบสีกรมท่าระดับยศของการท่าเรือที่วิ่งถืออาวุธมาทางโกดัง ทำให้ชาวเมืองที่ยืนออกกันอยู่ตรงนั้นต่างหวัดร้องด้วยความตกใจ

“หาที่หลบเดี๋ยวนี้ มีผู้ก่อการร้ายบุกเข้ามา!!!”

สิ้นเสียงนั้นผู้คนก็แตกตื่น วิ่งหนีไปหาที่หลบกันคนละทิศละทาง ผู้คนที่นั่นต่างรู้ว่าช่วงนี้แคชเมียร์มีผู้ประสงค์ร้ายเข้ามาก่อความวุ่นวายที่ทำเรืออยู่เป็นประจำ คารอนที่ปราศจากอาวุธติดมือก็รีบวิ่งหนีเอาตัวรอดออกมาจากบริเวณโกดังเช่นเดียวกัน

ปัง ๆ!

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้นก็มียิงปืนดังไล่หลังโกล้งเข้ามาเรื่อย ๆ อัลฟาหนุ่มรีบเร่งฝีเท้า วิ่งฝ่าหิมะไปยังตึกข้าง ๆ ที่ไร้ซึ่งผู้คน แต่เพราะทางเข้าตึกทั้งหมดถูกกลองกลอนเอาไว้อย่างแน่นหนา คารอนจึงทำได้แค่วิ่งหลบเข้าไปในซอกเล็ก ๆ ข้างตึก เขายืนหลบอยู่ด้านหลังกล่องไม้และลังที่วางซ้อนกันเป็นตั้งจำนวนมากสูงเลยเหนือศีรษะขึ้นไป และคอยหลบสังเกตุเหตุการณ์ด้านนอกผ่านช่องว่างเล็ก ๆ อย่างลุ่มระทึก

นี่ถือเป็นประสบการณ์ใหม่ที่ไม่น่าจดจำที่สุดตั้งแต่เกิดมา คารอนไม่เคยต้องเอาชีวิตมาอยู่ในเหตุการณ์เสี่ยงตายต่อหน้าต่อตาแบบนี้เลยสักครั้ง

คารอนขมวดคิ้วมองชายคนหนึ่งที่ตั้งกายด้วยชุดสีดำสนิท และโพกผ้าปิดบังใบหน้า ชายผู้นั้นกำลังวิ่งหนีอะไรบางอย่างพลาง สาดกระสุนปืนใส่สิ่งที่วิ่งตามมาด้วยท่าทางหวาดกลัว เสียงปืนดังรัว ติดต่อกันไม่หยุดจนกระทั่งมีเสียงคำรามของสัตว์ป่าดังขึ้น

“กรรจ์!”

เสือดาวหิมะตัวใหญ่กระโจนใส่ชายชุดดำจนหายหลังไปบน พื้น มันกัดมือข้างที่เขาถือปืนจนเหวอะหวะ ปืนกระบอกนั้นกระเด็น ไกลออกไป ไม่นานหลังจากนั้นเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด ก็ดังตามมา

ในไม่กี่วินาทีต่อมาลำคอของชายชุดดำก็ถูกขย้ำด้วยเขี้ยว แผลมคม เสือดาวหิมะตัวนั้นสะบัดหัวอย่างแรง ดึงทิ้งอวัยวะที่เคย เชื่อมต่อกันจนขาดวิน และหลังจากนั้นหิมะขาวโพลนก็เปื้อนไปด้วย เลือดสีแดงฉาน กลิ่นคาวเหม็นลอยคละคลุ้งไปทั่ว

ภาพอันน่าสยดสยองตรงหน้า ทำให้คารอนที่แอบมอง เหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ต่องริบเบนสายตาไปทางอื่นด้วยความรู้สึก พะอืดพะอม

“เรเชล มานี”

เสียงเรียกของใครบางคนทำให้เสือดาวนั้นผละจากเหยื่ออัน โอชะและวิ่งหายไป ก่อนที่ใครคนนั้นจะเดินเข้ามาในระยะสายตา ของคารอน

ชายผู้นั้นสวมเครื่องแบบสีกรมท่าประดับเครื่องยศ บอก ตำแหน่งระดับสูง ชุดที่ตัดเย็บมาให้เข้ารูปดูทะมัดทะแมงเปิดเผยรูปร่างเพรียวบางที่ซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อโค้ตตัวยาวสีเข้มที่คลุมอยู่บนไหล่ เขามีเส้นผมสีเงินยาวจนถึงกลางหลังซึ่งมัดรวบเอาไว้อย่างเรียบร้อย ตรงท้ายทอย ด้วยรูปร่างที่ผอมบางเป็นเอกลักษณ์ ทำให้คารอนพอ

จะคาดเดาได้ว่าชายคนนี้มีเพชรองเป็นไอเมก้าอย่างแน่นอน

“พวกหมาลอบกัด” ว่าพลางยกเท้าที่สวมรองเท้าบูตหนังสีดำ ยาวขึ้นมาจนถึงเข่าเขี่ยศีรษะที่ขาดวินของศพ และมองอย่าง พิจารณาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“คุณควีนท์ครับ!”

เสียงเรียกนั้นทำให้ร่างเล็กค่อย ๆ ก้าวถอยออกมาจากศพ ก่อนจะหันไปมองอัลฟาหนุ่มผู้เป็นบอดีการ์ดที่กึ่งวิ่งกึ่งเดินเข้ามา หยุดยืนอยู่ตรงหน้า

“ตอนนี้สถานการณ์กลับมาเป็นปกติแล้วครับ พอดำรวจเข้ามาสมทบพวกมันก็หนีกันไปหมด”

“อ้อ ไปตรวจดูให้เรียบร้อยอีกที ไม่รู้ว่ามีใครได้รับบาดเจ็บ หรือเปล่า” ร่างบางตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ก่อนจะปรายตามองไปยังศพของชายชุดดำ “แล้วก็อิวาน นายอย่าลืมบอกให้คน มาทำความสะอาดฝีมือเรเซลตรงนี้ด้วย”

“ได้ครับคุณควีนท์”

ชื่อของอีกฝ่ายทำให้คารอนรู้ได้ทันทีว่าไอเมก้าตรงหน้าคือ **ลิลิธ ควีนท์** หรือ **ลิลิธ ควีนท์ วินเทอร์ลิน** นายท่าคนใหม่ของท่าน เรือสโนวเดนที่เคยเห็นอยู่ในข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์

หลังจากอิวานเดินออกไป คารอนที่เห็นว่าสถานการณ์เริ่ม กลับมาเป็นปกติก็เตรียมจะก้าวออกมาจากที่หลบซ่อน แต่จู่ ๆ สายลมเย็นที่พัดผ่านเข้ามาจากด้านหลังก็ทำให้หมวกบนศีรษะปลิว ลงไปบนพื้นหิมะด้านหน้า ไอเมก้าร่างเล็กหันขวับมามองพร้อมกับ ชักปืนขึ้นมาด้วยความตกใจ

“นั่นใคร!”

เสียงนั้นทำให้คารอนถึงกับชะงักฝีเท้า ก่อนจะเคลื่อนสายตา

ขึ้นไปมองใบหน้าไอเมก้าผ่านช่องว่างเล็ก ๆ อย่างนิ่งงัน

ชายผู้นี้มีผิวขาวราวกับหิมะ ใบหน้าผอมเรียว ริมฝีปากเล็ก สีชมพูอ่อนค่อนไปทางซีด เส้นผมสีเงินที่รวบเอาไว้ด้านหลังยิ่งทำให้คนตรงหน้าดูขาวซีดจนเหมือนกับคนที่ร่างกายอ่อนแอ ผิดกับนิสัยตาสีเงินคล้ายสีเมฆหม่นดูเฉยเมยที่กำลังทอประกายดุตันออกมาอย่างไม่หวาดกลัว น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยพลังอำนาจและท่าทางที่ดูคล่องแคล่วกระฉับกระเฉงทำให้ชายคนนี้ทั้งดงามและน่าเกรงขามในเวลาเดียวกัน

“ช้าก่อน...ผมไม่มีอาวุธ”

“เดินออกมา” ลิลิธตอบกลับไปด้วยเสียงเยียบเย็นไม่สิ้นไหว จับจ้องร่างสูงที่กำลังเดินออกมาจากที่กำบังด้วยแววตาเด็ดเดี่ยวไม่ละสายตา พีโรโมนกลั่นดอกเอเดลไวส์ ดอกไม้ที่เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่งค่อย ๆ แผ่กระจายออกมาโดยรอบเพื่อข่มขวัญคู่ต่อสู้

นิสัยตาสีเงินกวาดมองอัลฟาหนุ่มตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างพิจารณา ด้วยรูปลักษณ์ หน้าตา รวมถึงเครื่องแต่งกายราคาแพงบนตัว บ่งบอกว่าอีกฝ่ายคงไม่ใช่ผู้ก่อการร้ายอย่างที่เขาคิด แต่ถึงอย่างนั้นลิลิธก็ยังไม่วางใจ

“ฉันจะคันตัวนาย ชูมือขึ้นและหยุดอยู่ตรงนั้น อย่าขยับ!”

คารอนหยุดเดินและชูมือทั้งสองข้างขึ้นตามคำสั่ง เขาเริ่มมองสำรวจคนร่างเล็กตรงหน้าเจียบ ๆ ก่อนจะคลี๊ยมมุมปากอย่างพึงพอใจที่ได้เห็นรูปโฉมของลิลิธใกล้ ๆ

“คุณกำลังทำผมผิดหวังนะคนสวย ไม่รู้จักผมจริง ๆ นะเหรอ” แกรก!

“เจียบปากซะ ก่อนที่ฉันจะเป่าหัวนาย”

เมื่อเห็นคารอนยอมปิดปากเงียบตามคำสั่ง ลิลิธก็ค่อย ๆ ย่างเท้าเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง

ในขณะที่ไอเมก้ากำลังค้นหาอาวุธตามสี่ข้างและตำแหน่งที่น่าสงสัย อัลฟาหนุ่มก็ใช้จังหวะนี้ลอบพิจารณาใบหน้าของอีกฝ่าย และนั่นทำให้คารอนได้เห็นว่าลิลิธมีผิวขาวเนียนละเอียดและน่าสัมผัสมากเพียงใด อีกทั้งกลิ่นฟีโรโมนหอมอ่อน ๆ ที่ลอยเตะจมูกก็ต่างไปจากไอเมก้าคนอื่น ๆ ที่เคยรู้จัก ไม่ได้หอมหวานเย้ายวนหรือหือหาว เป็นแค่เพียงกลิ่นหอมเย็น ๆ แต่กลับนำสนใจอยู่ไม่น้อย

โดยปกติแล้วคารอนไม่ใช่คนที่ปิดบังความรู้สึกของตัวเองได้ดีสักเท่าไร ยิ่งเวลาเจอสิ่งที่ถูกใจก็แทบจะเก็บงำเอาไว้ไม่อยู่ กลิ่นดาร์กรมที่ค่อย ๆ เข้มข้นขึ้นแปรเปลี่ยนไปตามความรู้สึกทำให้ร่างเล็กคล้ายจะรู้สึกตัว

“ไม่อยากจะใช้ชีวิตแล้วเหออ คิดว่าฉันไม่รู้หรือไงว่านายกำลังคิดอะไรอยู่”

เสียงกตตำที่ฟังดูไม่พอใจทำให้คารอนหัวเราะออกมาน้อย ๆ แต่อยู่ ๆ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้าหล่อเหลาก็หายวับไปทันที เมื่อสายตาเห็นชายชุดดำคนหนึ่งยืนอยู่ที่ดาดฟ้าของอาคารฝั่งตรงข้าม และกำลังเล็งปืนมาทางพวกเขา

“ระวังข้างหลัง!”

ปัง!

ด้วยสัญชาตญาณคารอนรีบรวบตัวคนตรงหน้ามากอดไว้แล้วหมุนตัวไปบังกระสุนให้อีกฝ่าย โชคดีที่กระสุนนั้นไม่ได้โดนใคร แต่พุ่งเฉียดใบหน้าของลิลิธไปเล็กน้อย ทั้งรอยถลอกลากยาวไว้บนโหนกแก้มขาว

ความเจ็บแสบที่ข้างแก้มและเลือดที่ไหลซึมออกมาทำให้ลิลิธ

กัดฟันกรอดด้วยความโกรธ นัยน์ตาสีเงินลุกโชนไปด้วยไฟโทสะจ้องศัตรูที่อยู่บนดาดฟ้าเขม็ง ก่อนที่จะยกปืนเล็งและลั่นไกออกไปทันทีปัง!

กระสุนนัดนั้นพุ่งเจาะกลางหน้าผากคนร้ายอย่างแม่นยำ

หลังจากลั่นไกโอเมก้าเจ้าของเรือนผมสีเงินก็ค่อย ๆ ลดปืนในมือลงพร้อมกับหอบหายใจถี่ รวากับว่าการยิงที่แม่นยำเมื่อสักครู่นี้ได้ใช้พลังไปอย่างมหาศาล ไหล่เล็กที่กระเพื่อมไหวเบา ๆ คล้ายกับคนที่กำลังเหนื่อยหอบทำให้คารอนอ้อมมือไปลูบแผ่นหลังอีกฝ่ายเพื่อปลอบโยน ซึ่งนั่นทำให้ลิลิรัฐสึกตัวและรีบสูดหายใจเฮือกใหญ่เพื่อให้จิตใจสงบลง

ซึ่งอ้อมแขนที่เต็มไปด้วยกลิ่นฟีโรโมนเข้มข้นที่พุ่งกระจายโอบล้อมอยู่รอบตัว ก็ดูเหมือนจะช่วยทำให้จิตใจของลิลิรัฐสึกสงบลงได้อย่างรวดเร็ว จนเขาแทบจะไม่สามารถควบคุมท่าทีของตัวเองได้และผลอลอบสูดกลิ่นเหล่านั้นเข้าปอดอย่างโหยหา โดยไม่ทันได้สังเกตว่าตอนนี้คารอนกำลังมองมาด้วยสีหน้าเช่นไร

“ทำไมแผลของคุณ...”

คารอนขมวดคิ้วมองรอยแผลบนใบหน้าขาวซีดที่ค่อย ๆ สমানกันช้า ๆ จนกระทั่งร่องรอยนั้นหายไปเหมือนไม่เคยมีมาก่อนอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง

สีหน้าและท่าทางของคารอนที่ดูเหมือนตกใจเป็นอย่างมาก ทำให้ลิลิรีบยกมือสัมผัสที่แก้มของตัวเอง แล้วเขาก็ได้พบว่าบาดแผลจากกระสุนที่ควรจะอยู่ตรงนี้ได้หายไปแล้ว ไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่นอกจากคราบเลือดเพียงเท่านั้น

สิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้นทำให้ลิลิรีบงยหน้าสบตากับร่างสูงด้วยความตกใจ

“คุณเป็นอะไรกันแน่...อ้อ!”

ยังไม่ทันที่คารอนจะได้พูดจนจบประโยค ลิลิก็ถองสีข้างของชายหนุ่มอย่างแรงจนอีกฝ่ายเสียหลักเซไปกระแทกกำแพง คนร่างเล็กก้าวถอยหลังห่างออกไปทีละก้าว ๆ อย่างเชื่องช้า พร้อมกับค่อย ๆ ยกปิ่นขึ้นเล็งไปทางอีกฝ่าย

“นะ...นาย...”

เมื่อรู้สึกไม่ปลอดภัยจนถึงขีดสุดประสาทสัมผัสทั้งห้าของลิลิจะยิ่งรวน ซึ่งมีรบกวนสมาธิจนแทบไม่มีสติแม้แต่จะควบคุมมือไม่ให้สั่นไหว

“คุณควินท์เป็นอะไรหรือเปล่าครับ!”

ขณะนั่นเอง เจฟฟรีย์ บอดิการ์ดอีกคนของลิลิก็วิ่งเข้าไปหาตามมาด้วยอิวานที่วิ่งเข้ามายืนล้อมหน้าหลังลิลิด้วยความเป็นห่วงหลังจากที่เห็นว่าผู้เป็นเจ้านายดูท่าไม่ดีนัก

“เมื่อก็ผมได้ยินเสียงปืน คุณควินท์เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

อาการที่ดูเหม่อลอยน่าเป็นห่วงทำให้เจฟฟรีย์รีบเอื้อมมือไปกุมไหล่ทั้งสองข้างของเจ้านายแล้ววิ่งให้หันมาหา ก่อนจะรีบสำรวจร่างกายอีกฝ่ายทันที **“คุณควินท์ได้รับบาดเจ็บตรงไหน...”**

“ออยู่ ๆ ร่างกายของฉันทันทีกลับมารักษาตัวเองได้ เจฟฟ์”

ลิลิพูดแทรกด้วยเสียงเรียบนิ่ง แต่แฝงไปด้วยความรู้สึกที่อ่านได้ยาก

เจฟฟรีย์และอิวานรีบหันมองหน้ากันทันที ถึงแม้ว่านั่นจะเป็นเรื่องน่ายินดี แต่ท่าทางของผู้เป็นนายกลับดูกังวลบางอย่าง

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าครับคุณควินท์” อิวานถามออกไปอย่างเป็นห่วง

“เขาก็เห็นแล้ว...เขาเห็นมัน”

คำตอบนั้นทำให้สีหน้าของอัลฟาทั้งสองคนแปรเปลี่ยนเป็น
เยียบเย็นขึ้นอย่างน่ากลัว พวกเขาหันมองรอบ ๆ ตัวอย่างระมัดระวัง
แต่เมื่อเห็นว่าบริเวณนี้ว่างเปล่าไร้ผู้คน เจฟฟรีย์ก็รีบหันมาถามลิลิธ
อีกครั้งด้วยความร้อนใจ

“มันเป็นใครครับ บอกผมมา”

Chapter 2

ประเทศแคชเมียร์ได้รับการขนานนามว่าเป็นประเทศที่มีทัศนียภาพสวยงามและโรแมนติกที่สุดในโลก ด้วยสถาปัตยกรรมซึ่งผสมผสานหลายยุคสมัยเข้าไว้ด้วยกัน แม้ว่าทุกพื้นที่รวมถึงบนหลังคาจะขาวโพลนไปด้วยหิมะ แต่ด้วยสีสันโทนอุ่นของอาคารบ้านเรือนที่ตัดกันอย่างพอดีก็ทำให้บรรยากาศโดยรวมดูงดงามลงตัว แต่แน่นอนว่าตอนนี้ความงดงามเหล่านั้นไม่ได้อยู่ในสายตาของลิลิธเลยแม้แต่บ่อย...

โอเมก้าเจ้าของเรือนผมสีเงินนั่งไขว่ห้างกอดอกเหม่อมองไปยังหิมะที่โปรยลงมาด้านนอกหน้าต่างรถเจียบๆ เหมือนกำลังใช้ความคิด

ทั่วทั้งคันรถเจียบสนิทจนอิวานผู้รับหน้าที่เป็นสารภีในวันนี้รู้สึกหนาวสะท้านแปลกๆ เพราะหลังจากเหตุการณ์ที่ทำเรื่อง ลิลิธก็ออกคำสั่งให้ช่วยกันตามหาอัลฟาคนนั้นให้เจอก่อนที่อีกฝ่ายจะหลบหนีออกนอกประเทศไป แต่ด้วยรูปพรรณสัณฐานที่โดดเด่นทำให้ไม่นานพวกเขาก็ได้เบาะแสชายปริศนาผู้นั้นจากหญิงสาว

คนหนึ่ง

“ภายในคืนนี้รีบมาให้ได้ว่าบ้านพักของเขาอยู่ที่ไหน”

น้ำเสียงที่เย็นเยียบฟังดูน่าหวั่นเกรงขึ้นมาหลายเท่า ทำให้ อัลฟาหนุ่มเจ้าของผมสีดำวันบุหรือละลายตาจากถนนเบื้องหน้า เบนไปมองผู้เป็นนายผ่านกระจกมองหลัง

“ตอนนี้เจฟฟ์กำลังเร่งรีบให้อยู่ครับ คุณควันท่อยากให้ผมส่งคนไปรอเก็บมันเลยไหม”

“ไม่ต้อง”

ลิลิธตอบกลับทันควัน ก่อนจะค่อย ๆ ผินหน้าไปสบตากับอีกฝ่ายหนึ่ง ๆ ซึ่งนั่นทำให้อีวานผู้ที่ทำงานกับลิลิธมานานหลายสิบปีเดาใจผู้เป็นเจ้านายได้อย่างแม่นยำ

“แค่เอาที่อยู่เขามาให้ฉันก็พอ”

อีวานรู้ว่าลิลิธต้องการจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“คุณควันท่จะลงมือเองเลยเหรอครับ ผมไม่อยากให้เห็นมือของคุณควันท่เปื้อนเลือด ยิ่งกับตระกูลแอสวู้ดส์แล้วด้วย ถ้าสุดท้ายตำรวจสาวมาถึงเราได้จะยิงแยะเอานะครับ อีกอย่าง...ร่างกายของคุณควันท่ช่วงนี้ก็ควบคุมไม่ค่อยได้” อีวานรีบตอบกลับไปด้วยความร้อนใจขณะเหลือบมองอีกฝ่ายอยู่เป็นช่วง ๆ

แต่แน่นอนว่านายท่าคนสวยสายหน้าปฏิเสธ

“อย่าทำอะไรนอกเหนือคำสั่ง อีวาน”

ลิลิธได้ยินมาบ้างว่าตระกูลแอสวู้ดส์เป็นหนึ่งในตระกูลที่ร่ำรวย มีทรัพย์สินมากมายติดอันดับโลก จึงมีอิทธิพลและเป็นที่ยอมรับตามองของสื่ออยู่ตลอด นอกจากนั้นยังมีเส้นสายเกี่ยวโยงกับคนใหญ่คนโตและผู้มีอำนาจมากมาย ดังนั้นการที่จะเอื้อมมือเข้าไปยุ่ง

กับคนในตระกูลนี้ไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัวเท่าไร แต่เขาจำเป็นต้องทำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ความพิเศษที่เกี่ยวข้องกับร่างกายของเขาถือเป็นความลับ ไม่มีใครอยากป่าวประกาศสิ่งที่เป็นจุดอ่อนของตัวเองในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ยิงกับ คารอน แอชวู้ดส์ บุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางธุรกิจและได้พบปะติดต่อกับคนมากมาย หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไปถึงหู ศัตรูคงไม่ใช่เรื่องน่าสนุก

หากเป็นคนอื่นลิลิธคงจะสั่งปลิดชีวิตไปอย่างไม่มีรีรอแล้ว แต่เพราะชื่อเสียงของตระกูลดังทำให้ทุกอย่างยากขึ้น เขาจำเป็นต้องใช้เวลาคิดทบทวนถึงผลกระทบ และที่สำคัญเขายังมีบางอย่างที่อยากพิสูจน์ให้แน่ชัดเสียก่อน

“อย่างน้อยเขาก็ช่วยชีวิตฉันเอาไว้ แล้วก็...” ลิลิธเงิบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหันออกไปมองนอกกระจก

แสงสว่างจากเสาไฟฟ้าที่ตั้งเรียงรายตลอดเส้นทางทำให้เกิดการหักเหของแสง ลิลิธมองเงาของตนที่สะท้อนบนหน้าต่างรถ ภาพใบหน้าที่ไร้ซึ่งบาดแผลทำให้เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะหันไปสบตากับอิวานผ่านกระจกมองหลังอีกครั้ง

“ฉันมีเรื่องอยากคุยกับเขาหน่อย”

“เขาเป็นนักธุรกิจนะครับคุณควีนท์ การเจรจาต่อรองเป็นสิ่งที่เขาถนัด ผมเกรงว่ายิ่งพูดคุยก็น่าจะยิ่งเสียเปรียบ...” เสียงของอิวานค่อย ๆ แผ่วลง เมื่อเห็นว่าสีหน้าของผู้เป็นเจ้านายดูไม่สบายอารมณ์นัก “ขอโทษครับคุณควีนท์...”

“แค่ไปหาที่อยู่มาให้ฉันพอ ที่เหลือฉันจัดการเอง”

“ได้ครับคุณควีนท์”

หลังจากนั้นรถคันหรูก็มุ่งหน้าสู่คฤหาสน์ตระกูลวินเทอร์ลินท์

ตั้งอยู่ห่างไกลจากชุมชนเมืองขึ้นไปยังตีนเขา จากย่านที่เต็มไปด้วยแสงสีในยามค่ำคืนก็ค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นมืดสลัวเมื่อเข้าสู่ย่าน **ดาร์กทาวน์**

ย่านนี้ไม่ค่อยมีคนมาปลูกบ้านพักอาศัย เพราะบรรยากาศเงียบสงัดจนน่ากลัว ต้นไม้สูงใหญ่ทุกต้นในแถบนี้ไม่มีใบ มีแต่เกล็ดน้ำแข็งเกาะปกคลุมจนทุกกิ่งกลายเป็นสีขาว ทุกอย่างโดยรอบไร้ซึ่งชีวิตชีวาและปราศจากสีสัน ไม่ต่างจากต้นไม้ที่กำลังยืนต้นตาย

อิวานจอดรถรอที่หน้าประตูรั้วสูงใหญ่ที่มีแสงไฟจากตะเกียงเก่า ๆ สนิมเขรอะให้ความสว่าง แม้ว่าบรรยากาศโดยรอบจะวังเวงจนน่าขนลุก แต่โอเมก้าผู้เป็นเจ้าของบ้านกลับชื่นชอบอยู่มากทีเดียว เนื่องจากลิลิธเกลียดความวุ่นวายและเสียงรบกวนยิ่งกว่าสิ่งใด

หลังจากประตูรั้วถูกเปิดออกโดยชายสองคนที่ยืนเฝ้ายามอยู่ด้านหน้า อิวานก็ขับรถตรงเข้าไปด้านในและจอดเทียบที่หน้าประตูทางเข้าคฤหาสน์

เสียงรถที่คุ้นเคยทำให้เสือดาวหิมะตัวใหญ่วิ่งออกมาจากที่หลบซ่อนเพื่อเข้าไปรอรับผู้เป็นเจ้าของอย่างรวดเร็ว และทันทีที่ลิลิธเปิดประตูก้าวลงจากรถ เธอก็รีบเอาน้ำเข้าไปคลอเคลียที่ต้นขาอย่างออदอ่อนเอาใจ

ลิลิธเอื้อมมือไปลูบหัวของมัน ก่อนจะหันไปพูดกับอิวานที่กำลังเดินตามมา

“ระหว่างรอเจฟฟ์ ฉันจะขึ้นไปพักบนห้องเสียหน่อย อย่าให้ใครขึ้นไปรบกวน ฉันจะอยู่กับเรเซล”

“ได้ครับ คุณควีนท์”

ลิลิธเดินขึ้นไปยังชั้นบนสุดของคฤหาสน์และเปิดประตู
เข้าไปด้านในห้องนอนของตัวเอง

เวลานี้ทั่วทั้งห้องมีดสนิท มีเพียงแค่แสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามากระทบที่ปลายเตียง เจ้าของนัยน์ตาสีเงินมองสัตว์เลี้ยงที่วิ่งนำเข้าไปและกระโดดขึ้นไปนั่งรอบบนที่นอนอย่างรุกราน ก่อนจะก้าวตามไปพร้อมกับปลดอาวูรออกจากตัว

ลิลิธนำปิ่นคู่กายไปวางไว้บนโต๊ะที่ตั้งอยู่ติดริมหน้าต่าง และจุดตะเกียงน้ำมันสมุนไพรหอมระเหยที่วางอยู่ข้าง ๆ กัน

ในทุก ๆ คืนหลังกลับมาจากท่าเรือ ลิลิธจะจุดตะเกียงนี้เพื่อให้นักลื่นสมุนไพรช่วยฟื้นฟูร่างกาย เป็นเพราะเขามีร่างกายที่แข็งแรงเกินไป ทำให้การรักษาแบบปกติทั่วไปไม่ว่าจะเป็นการฉีดยาหรือรับประทานยาไม่สัมฤทธิ์ผล การดมกลืนเป็นเพียงวิธีเดียวที่จะสามารถนำยาเข้าสู่ร่างกายได้

ก่อนหน้านี้อิลิธเคยเป็นแค่อิเมก้าธรรมดาคนหนึ่งที่ทำร่างกายไม่ได้แข็งแรงนัก ทั้งยังป่วยง่ายและช้ำโรคเสียด้วยซ้ำ แต่เมื่อสามปีก่อนตอนที่ **แอนดรูว์ วินเทอร์ลิน** พ่อของเขาเสียชีวิต จุดหมายที่เจอบนโต๊ะทำงานของพ่อนำพาลิลิธไปยังร้านค้าแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่บนยอดเขาสูงอันหนาวเหน็บ ภายนอกที่แห่งนั้นเป็นเพียงร้านขายพืชพันธุ์ไม้หายากทั่วไป ไม่ได้มีอะไรพิเศษ แต่พ่อเขาได้พบกับ **ลูจเบอร์ตัน** ชายชราผู้เป็นเจ้าของร้านแห่งนั้น ทุกอย่างในชีวิตก็เปลี่ยนไป...

เบอร์ตันเคยทำงานอยู่ในตำแหน่งเล็ก ๆ ที่ท่าเรือ เพราะพ่อของเขาสงสัยว่าเห็นว่าเป็นชายพิการตาบอด หลังจากเกษียณ เบอร์ตันจึงตอบแทนด้วยการมอบสิ่งหนึ่งที่พ่อของเขาปรารถนา ซึ่งความปรารถนาสุดท้ายของพ่อคือต้องการให้ลูกชายเพียงคนเดียวมี

สุขภาพแข็งแรงและแข็งแกร่งพอที่จะสามารถสู้บทอดกิจการของครอบครัวต่อไปได้

ยาสีแดงคล้ายเลือดขูดนั้นเปลี่ยนชีวิตลิเลียไปตลอดกาล เขากลายเป็นโอเมก้าที่แตกต่างไปจากคนอื่น มีพลังกำลังแข็งแกร่งเทียบเท่าอัลฟา ร่างกายแข็งแรงมากจนสามารถรักษาตัวเองได้ ประสาทสัมผัสทั้งห้าไม่ว่าจะเป็นการได้ยิน การได้กลิ่น การรับรส การสัมผัส และการมองเห็นรวดเร็วกว่าคนปกติ เขาสามารถได้กลิ่นและได้ยินเสียงเบา ๆ จากระยะไกล และสุดท้ายเขาไม่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการฮึดในทุก ๆ เดือน

ทว่าหนึ่งปีให้หลัง ลิเลียพลาดทำให้ผู้ไม่หวังดีที่ประสงค์จะปลิดชีวิตของเขาด้วยเหตุผลบางอย่างที่เขาเองก็ยังไม่แน่ใจนัก กระสุนนัดนั้นอาบไปด้วยยาพิษที่หากเป็นคนปกติโดนเข้าคงตายในทันที

การถูกลอบยิงในครั้งนั้นทำให้ร่างกายที่เคยแข็งแกร่งอ่อนแอลง มันรักษาตัวเองได้ไม่ดีเท่าเดิม ประสาทสัมผัสที่เคยว่องไวเริ่มรวนจนควบคุมไม่ได้ ซึ่งนั่นส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก

ลิเลียไม่สามารถออกงานสังคมหรือพบปะกับคนเยอะ ๆ ได้อีก เพราะในบางครั้งเขาจะได้ยินเสียงของทุกคนดังก้องอยู่ในหูแม้กระทั่งเสียงกลิ่นน้ำลาย เขาไม่สามารถจับมือ สัมผัส หรือมีความสัมพันธ์ทางกายกับใครได้ เนื่องจากการสัมผัสคนอื่นทำให้เขาารู้สึกอ่อนไหว รสจืดจากใครหน้าไหนก็ไม่ถูกใจเขาทั้งนั้น ยิ่งกลิ่นฟีโรโมนยามรต์ของอัลฟาก็ทำให้เขามีหน้าจนวนอยากอาเจียน แม้แต่การนอนหลับตอนกลางคืนก็ไม่สบายเหมือนเคย เพราะประสาทสัมผัสรวนเขาจึงได้ยินและได้กลิ่นต่าง ๆ ที่ไม่อยากจะรับรู้ มันทำให้เขาารู้สึกไม่ปลอดภัยจนสุดท้ายต้องรับเรเซลมาคอยอยู่เป็นเพื่อนตลอดเวลา

ลิเลียเดินไปยังเตียงนอนที่ในตอนนี้มีเสือดาวหิมะตัวใหญ่นั่ง

รออยู่ มันกำลังจับทางของตัวเองให้เขาดูเพื่อเรียกร้องความสนใจ
“ขึ้นมานบนเตียงนี้ทำสะอาดแล้วงั้นหรือ”
“งี้ด~”

เมื่อได้รับความสนใจเสียร้ายก็กลายเป็นแค่แมวตัวหนึ่ง เรเซล
ทิ้งตัวนอนหงายและยกขาทั้งสี่ชี้ฟ้า ท่าทางออดอ้อนที่ช่างขัดกับ
หน้าตาทำให้ลิลิธส่ายหน้าช้า ๆ อย่างเอ็นดู

ร่างบางก้าวขึ้นไปบนเตียงและโน้มตัวลงไปกอดเรเซลไว้
ไบหน้าเรียวเล็กแนบซบลงไปสัมผัสกับขนนุ่ม ๆ ในขณะที่สายตา
เหม่อมองออกไปด้านนอกหน้าต่างที่มีพระจันทร์เต็มดวงลอยเด่น
ทอแสงสีนวลอยู่บนฟ้า

เวลานี้กลิ่นสมุนไพรภายในห้องทำให้เขารู้สึกดีขึ้นได้ก็จริง แต่
ก็ยังไม่อาจเทียบเท่ากับกลิ่นดาร์กิร์มจากกายของอัลฟาคนนั้น ลิลิธเอง
ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมร่างกายของเขาถึงขึ้นชอบกลิ่นนั้นได้มาก
ขนาดนี้

กลิ่นเข้ม ๆ ของน้ำตาลไหม้สามารถกระตุ้นระบบการทำงาน
ในร่างกายของเขาให้กลับมาทำงานได้ดีเหมือนก่อน บาดแผลจาก
รอยกระสุนบนไบหน้าหายเป็นปลิดทิ้งโดยใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาที
เท่านั้น

ก็อก ๆ...

ลิลิธที่กำลังจมอยู่กับความคิดของตัวเองเงยหน้าขึ้นไปมอง
ทางด้านเสียง

“รอก่อน”

เขารีบก้าวลงจากเตียงและเดินไปยังห้องแต่งตัวเพื่อเปลี่ยน
เสื้อ หลังจากที่เห็นว่าตรงคอกเสื้อมีคราบเลือดเปื้อนอยู่นิดหน่อย
ใช้เวลาแต่งตัวอยู่ไม่นานนักลิลิธก็เดินออกมาพร้อมกับเครื่องแต่ง

กายชุดใหม่

“เข้ามาเจฟฟ์” ลิลิธบอกพร้อมหยิบปืนคู่มือขึ้นมาเหนือไว้ที่เอว ก่อนจะหันไปมองอัลฟาหนุ่มเจ้าของผสมสีน้ำตาลเฮเซลนัตที่เปิด ประตูเข้ามาในห้องพร้อมกับซองเอกสารสีน้ำตาล

“ได้มาแล้วขอบคุณครับ” เจฟฟ์ยื่นข้อมูลทั้งหมดที่ได้มา ให้ผู้เป็นนายด้วยท่าทางล่อลวงเหมือนกับมีเรื่องกังวลใจ

“ดี ฉันจะออกไปพบเขาสักหน่อย”

“คุณครีวินท์จะออกไปพบเขาคนเดียวตอนกลางดึกแบบนี้จริง ๆ เหรอครับ คุณครีวินท์เป็นไอเมก้า ผมคิดว่าคงจะไม่ปลอดภัยเท่าไร”

คำพูดของเจฟฟ์ทำให้ลิลิธต้องเลิกคิ้วมองด้วยสายตานิ่งงัน “แม้ว่าร่างกายของฉันในตอนนี้อาจไม่ได้สมบูรณ์พร้อม แต่ฉันก็ไม่ได้อ่อนแอไร้ทางสู้เหมือนเมื่อก่อนนะเจฟฟ์”

เจฟฟ์รู้ดีว่าผู้เป็นนายไม่ชอบเวลาที่ถูกมองเป็นเพียงไอเมก้า อ่อนแอที่ต้องได้รับการดูแลอยู่ตลอดเวลา เขาเองก็ไม่เคยคิดเช่นนั้น ลิลิธแข็งแกร่งเสมอในสายตาของเขา ต่อให้ตอนนี้ร่างกายไม่ได้ สมบูรณ์พร้อม ทว่าศิลปะการต่อสู้ การป้องกันตัว รวมถึงความสามารถในการยิงปืนก็ไม่เป็นรองใคร

แต่ที่เขากังวลเพราะหลายคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า คารอน แอชวู้ดส์ ไม่ใช่คนที่จะเล่นด้วยได้ง่ายๆ หมอนั่นเจ้าเล่ห์เพทุบาย ไม่น่าไว้วางใจ อีกทั้งยังมีชื่อเสียงไม่ใช่น้อยในเรื่องความเจ้าชู้ ขึ้นชื่อว่าอัลฟาต่อให้เกิดมาเป็นผู้ดีขนาดไหนก็ไม่สามารถไว้วางใจได้ทั้งนั้น

“ไปบอกอิวานให้เตรียมรถได้แล้ว นายกำลังทำฉันเสียเวลานะเจฟฟ์”

หลังจากที่โดนรบเร้าอยู่นานสุดท้ายลิลิก็ยอมให้เจฟฟรี้
กับอีวานขับรถอีกคันตามมา แต่มีข้อตกลงว่าห้ามให้ใครสังเกตเห็น
และถ้าหากเขาไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลือก็ห้ามเผยตัว เนื่องจาก
วันนี้เขาต้องการพูดคุยกับคารอนอย่างสันติ เพื่อลองพิสูจน์อะไรบาง
อย่าง

ลิลิขับรถมาจอดที่หน้าบ้านหลังหนึ่งและสังเกตการณ์อยู่สัก
พักใหญ่ จนมั่นใจแล้วว่าเจ้าของบ้านหลังนี้คือชายหนุ่มที่กำลังตาม
หา เขาเอื้อมไปหยิบมีดพกในลิ้นชักหน้ารถขึ้นมา ก่อนจะจดส่วน
ปลายที่แหลมคมลงไปบนท้องแขนของตัวเอง

“ไม่เจ็บเท่าไรหรอก” ร่างเล็กพึมพำกับตัวเอง โดยที่สายตา
จ้องมองไปยังคมมีดที่สองประกายด้วยสายตาเรียบนิ่ง หลังจากนั้น
ก็ออกแรงกดส่วนปลายคมกริบลงบนผิวหนังเลือดสีแดงสดไหลซึม
ออกมา

เมื่อความเจ็บที่ได้รับนั้นเพียงพอแล้ว ลิลิก็โยนมีดลงไปตรง
ที่นั้งข้างคนขับ ก่อนจะหยิบผ้าพันแผลมาพันเอาไว้ลวกๆ และดึง
ปลายแขนเสื้อลงมาปิดเอาไว้

ร่างเล็กกระชับโคตหนังตัวยาวสีดำสนิทก่อนจะเปิดประตูและ
ก้าวลงไปจากรถ มือทั้งสองข้างที่สวมถุงมือหนังสีดำสอดเข้าไปใน
กระเป๋าของเสื้อเพื่อป้องกันความหนาว หมวกใบเลย์ส์เข้มที่สวมอยู่
บนศีรษะช่วยป้องกันความเย็นขึ้นจากหิมะได้เป็นอย่างดี

แอ็ด...

แต่เดินออกมาจากรถได้ไม่ถึงสองก้าวลิลิก็ต้องชะงักกึก เขา
เอื้อมไปจับอาวุธของตัวเองอย่างว่องไวเพื่อระวังตัว เพราะรู้ๆ ประตู
บ้านหลังดังกล่าวก็น่าจะถูกเปิดออกมาโดยคนด้านใน

ดวงตาเรียวสวยหริ่มองชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่ยืนอยู่ตรง

หน้า เวลานั้นอีกฝ่ายไม่ได้สวมสูทเต็มยศเหมือนตอนที่เจอกัน สวมเพียงเสื้อคอเต่าสีดำสนิท กางเกงขายาวและทับด้วยเสื้อโค้ตผ้าวูลตัวยาวสีเข้มอีกชั้น แม้จะอยู่ในชุดลำลองสบาย ๆ คนตรงหน้าก็ยังดูดีไม่น้อยลงไป

คารอนเดินออกมาจากบ้านพลางมองโอเมก้าเจ้าของเรือนผมสีเงินตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนจะยิ้มมุมปากอย่างพอใจ

“มาเร็วกว่าที่ผมคิดเอาไว้อีกนะครับ คุณลิลิธ ครีวินท์”

คารอนสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงและพุดด้วยน้ำเสียงเอื่อยเอื่อยอารมณ์ดี ก่อนจะเดินเข้าไปหาอีกฝ่าย

เส้นผมสั้นสีดำสนิทที่ไม่ได้เซตเป็นทรงลู่ลงมาปรกใบหน้าหล่อเหลา คิ้วเข้มหนา จมูกโด่งเป็นคมสันรับกับริมฝีปากหยักได้รูปที่ค่อย ๆ โค้งเป็นรอยยิ้ม

“ถ้าก้าวเข้ามาอีกก้าวเดียว ฉันถึงนายได้ทันทีนะคารอน”

ร่างสูงหยุดเดิน มองร่างเล็กหยิบปืนขึ้นมาชู น้ำเสียงเย็นชาและสีหน้าเฉยเมยดูหยิ่งยโสไม่แสดงอารมณ์ใดทำให้คารอนยิ้มกว้างขึ้น ก่อนจะก้าวเข้าไปหาอีกฝ่ายซ้ำ ๆ อย่างไม่เกรงกลัว

“คุณไม่ฆ่าผมหรือคนสวย คุณเป็นถึงนายท่าเรือที่มีลูกน้องอยู่อีกเป็นร้อยคน ถ้าคุณตั้งใจจะฆ่าผมเพื่อปิดปากจริง ๆ คุณไม่ต้องลงทุนมาที่นี่ด้วยตัวเองหรือ...จริงไหมครับ”

เจ้าของนัยน์ตาสีผืนสมุทรที่ดูไม่น่าไว้ใจกำลังมองสำรวจลิลิธด้วยแววตาวาววับ ราวกับสัตว์ป่าที่จ้องมองเหยื่อของตน

“ถ้าให้ผมเดา การที่คุณมาหาผมถึงบ้านแบบนี้ นั่นแปลว่าผมอาจจะยังมีสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อคุณอยู่...”

น้ำเสียงที่ฟังดูสบาย ๆ ดูอันตรายขึ้นมาหลายเท่าเมื่อเปล่งออกมาจากปากของคารอน ลิลิธเป็นฝ่ายก้าวถอยหลังไปอย่างไม่รู้ตัว

จนกระทั่งเรียวกาเล็กชนเข้ากับรถของตัวเองที่จอดอยู่

“ใช่หรือเปล่าครับ คุณควีนท์”

“นักสืบของนายทำงานได้รวดเร็วดีเหมือนกันนี่”

ลิลิธยกยิ้มมุมปากน้อย ๆ ก่อนจะทิ้งสะโพกไปกับกระโปรงหน้ารถด้วยท่าทางสบาย ๆ และเคลื่อนสายตาขึ้นไปมองอีกฝ่ายอย่างไม่หวาดกลัว แต่อยู่ ๆ คารอนก็นำมือหน้าลงมาใกล้อย่างรวดเร็วทำให้คนที่ไม่ทันตั้งตัวถึงกับผงะไปเล็กน้อย

“ผมจะให้คุณรู้เรื่องของผมอยู่ฝ่ายเดียวได้ยังไปล่ะครับ หากนี่เป็นการเจรจาธุรกิจ ขึ้นทำแบบนั้นบริษัทผมคงขาดทุนแน่สิครับ”

เสียงกระซิบที่ข้างหูมาพร้อมไออุ่นที่โชยมากระทบผิว กลิ่นเข้ม ๆ ของน้ำตาลไหม้ผสมผสานกับกลิ่นไม้โอ๊กซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของดาร์กัรมลอยเข้ามาปะทะจมูกจนลิลิธลอบกลิ่นน้ำลายอีกใหญ่

ลิลิธผู้อ่อนไหวกับกลิ่นฟีโรโมนของอัลฟาหนุ่มตรงหน้ามากเป็นพิเศษรู้สึกเหมือนกำลังถูกเหล้ารัมเล่นงาน ร่างกายของเขาคล้ายกับถูกมอมเมาจนยอมโอนอ่อนให้อีกฝ่ายแบบไร้สติ เขาแทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าคารอนเอื้อมมาจับแขนของเขาเอาไว้ต่อนไหน

“เสื้อของคุณเริ่มเย็นแล้วนะครับ” คารอนลูบต้นแขนเล็กเบา ๆ รอยยิ้มดูร้ายกาจขึ้นมา “ยื่นคุยกกลางหิมะแบบนี้คุณคงจะหนาวเข้าไปนั่งคุยกับผมในบ้านดีไหม”

แรงรั้งเบา ๆ ที่ต้นแขนทำให้ลิลิธสะดุ้ง เมื่อได้สติคืนมาร่างบางก็รีบขยับตัวเอาไว้ก่อนที่จะเสียทำให้แก่อีกฝ่าย

“ปล่อยฉันไม่หนาว” ลิลิธสะบัดแขนออกจากการกอบกวมและยกแขนขึ้นกอดอกทันที

“ไม่หนาวก็ไม่หนาวครับ” คารอนหัวเราะในลำคอ ก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงหยอกเย้าอารมณ์ดี “คุณดูจึ้งเลย ผมเสียใจนะ ผมก็

แค่เป็นห่วงคุณเท่านั้นเอง”

นัยน์ตาสีเงินประกายความสดชื่นออกมาดูหนึ่งเมื่อถูกอีกฝ่าย
แย้มแย้มไม่เลิกรา ความอดทนของเขาใกล้จะหมดลงเต็มที

“ฉันไม่มีเวลามาเล่นลีนกับนาย เท่านั้นที่เสียเวลาฉันมา
พอลแล้ว”

ร่างเล็กจ๋อปลายกระบอกปืนไปที่หน้าอกแกร่งแล้วค่อย ๆ ลุก
ขึ้นยืน เขาเดินหน้าไปช้า ๆ พร้อมกับดันอีกฝ่ายให้ถอยหลังไป

“ร้อยล้านยวนแลกกับสิ่งที่นายเห็นวันนี้จะถูกเก็บเป็นความ
ลับ”

คารอนเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะระบายยิ้มออกมาด้วยท่าที่
สบาย ๆ “จำนวนเงินของคุณน่าสนใจนะ แต่ผมไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน
หรอกครับ คุณก็น่าจะรู้ดี”

น้ำเสียงที่เจือไปด้วยความขบขันทำให้แววตาของลิลิธเริ่มเย็น
เยียบ เจ้าตัวเริ่มหงุดหงิด กลิ่นอันเป็นเอกลักษณ์ของดอกเอเดลไวส์
ฟุ้งกระจายออกมาอย่างเข้มข้นเพื่อข่มขวัญคู่ต่อสู้ โดยไม่รู้เลยว่า
สำหรับคารอนกลิ่นฟีโรโมนเหล่านั้นไม่ต่างจากกลิ่นของสัตว์เพศเมีย
ที่กำลังยั่วเย้าเชิญชวน

อัลฟาหนุ่มเอื้อมมือใหญ่ไปกุมกระบอกปืนที่จ่ออยู่ตรง
หน้าอกตัวเองเอาไว้ ก่อนจะก้าวเดินไปข้างหน้าเพื่อดันให้ร่างเล็ก
เดินถอยหลังไปเรื่อย ๆ จนชนกับรถอีกครั้งด้วยแรงที่มากกว่าเดิม

“ฮะ!”

ลิลิธไม่ทันตั้งตัวเลยเสียหลักหงายหลังไปบนกระโปรงรถ
อัลฟาหนุ่มที่เดินตามมาติด ๆ ได้ที่ยืนแขนสองข้างไว้กับรถ กักขัง
ลิลิธเอาไว้ในอ้อมแขน ก่อนจะโน้มลงไปใกล้ ๆ จนใบหน้าของพวกเขา
เขาอยู่ห่างกันไม่ถึงคืบ

“แต่ก็ถือว่าเดินเกมได้ดีที่คุณเลือกมาพบผมด้วยตัวเอง เพราะหน้าสวย ๆ ของคุณกำลังจะทำให้ผมใจอ่อน”

“อย่าคิดจะรุ่มร่ามกับฉัน ถอยออกไปซะ และพูดสิ่งที่นายต้องการมาเสียที”

นายท่าคนสวยที่กำลังส่งกลิ่นหอมอยู่ใต้อาณัติ ทำให้คารอนไม่สนใจแม้กระทั่งปลายกระบอกรบปืนที่ยังจ่ออยู่ตรงหน้าอก เพราะการที่ลิลิธยอมจนตรอกอยู่ตรงนี้ทำให้เขามั่นใจว่าอีกฝ่ายไม่มีทางปลิดชีวิตของเขา

“ถ้าบอกแล้วคุณให้ผมได้จริงๆ นะเหรอครับ” การได้ถือไฟเหนือกว่าทำให้ชายหนุ่มอารมณ์ดีจนอยากจะแก้งิ้ววโทสะอีกฝ่ายต่อสักหน่อย

“มุกเอาตัวเข้าแลกมันเก่าไปแล้วรู้ใช่ไหม ฉันไม่ใช่ไอเมก้าที่นายจะพาขึ้นเตียงได้ง่าย ๆ หรอกนะ”

“สบายใจได้ ผมไม่เข้าหาคุณโดยไร้ศิลปะแบบนั้นหรอกนะครับ...” คารอนพูดกลั้วหัวเราะ ก่อนจะโน้มบหน้าลงไปใกล้ขึ้นจนริมฝีปากสัมผัสที่ติ่งหูของอีกฝ่าย “ถึงแม้ว่าผมจะชอบวิธีนั้นมากกว่าก็เถอะ”

แกรก!

เสียงขึ้นนกทำให้คารอนยอมผละหน้าออกมาก่อนจะเลิกคิ้วมองคนใต้ร่างยิ้ม ๆ

“ฮ่า ๆ ผมไม่แก้งิ้วคุณแล้วก็ได้”

“ฉันจะให้เวลาสามวินาที พูดสิ่งที่ต้องการมาก่อนที่สมองของนายจะแหกเป็นจูน” เสียงราบเรียบเปี่ยมไปด้วยพลังอำนาจ ันยน์ตาสีเงินจ้องเขม็งมองอย่างเอาเรื่องราวกับกำลังเข่นฆ่ากันด้วยสายตา

“หนึ่ง-...”

“พรุ่งนี้ไปทานมื้อเย็นกับผมนะครับ”

สิ่งที่ได้ยินอยู่เหนือความคาดหมายจนลึลึถึงกับชะงัก เขาขมวดคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างไม่ไว้ใจ จากเงินจำนวนหนึ่งร้อยล้านวนเหลือเพียงแค่รับประทานอาหารด้วยหนึ่งมือ ฟังดูไม่ค่อยเข้าท่าสักเท่าไร

“ไม่ตอบแปลว่าตกลงนะ” เมื่อเห็นว่าลึลึไม่ได้ปฏิเสธ คารอนก็ขยับตัวห่างออกไปพร้อมกับยกคิ้วให้อีกฝ่ายอย่างยียวน **“พรุ่งนี้ผมจะไปรับ อย่าลืมแต่งตัวสวยๆ รอล่ะ”**

เมื่อการเจรจาจบลงลึลึก็กลับขึ้นไปบนรถของตัวเองทันที ก่อนจะพรั่งพรูลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่เพื่อตั้งสติ

แม้ว่าข้างนอกจะอุณหภูมิติดลบ แต่ตลอดการพูดคุยกันมือของเขากลับขึ้นไปด้วยเห็จากอาการประหม่าที่แทบไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

คารอน แอชวู้ดส์ เป็นบุคคลที่รับมือได้ยากกว่าที่คาดเอาไว้ ฝ่ายนั้นมีลูกล่อลูกชนและชั้นเชิงในการเจรจา เขาไม่เคยต้องตกเป็นรองใครง่าย ๆ แต่กลิ่นดาร์กัรึมนั้นมีอิทธิพลต่อร่างกายของเขามากเหลือเกิน...

กลิ่นนั้นทำให้เขารู้สึกดีมากจนแทบจะล่องลอย ตลอดการพูดคุยกันเขารู้สึกเหมือนถูกมอมเมาจนสติไม่ครบร้อย ร่างกายของเขายอมโอนอ่อนให้แก่อีกฝ่ายอย่างง่ายดาย

ลึลึรีบถกแขนเสื้อขึ้นก่อนจะดึงผ้าพันแผลสีขาวออกไป และสิ่งที่เห็นก็เป็นอย่างที่คาดเอาไว้ บาดแผลฉกรรจ์บนท้องแขนหายเป็นปลิดทิ้งไม่เหลือร่องรอย แบบที่เขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าความเจ็บที่

เคยรู้สึกบรรเทาลงไปตั้งแต่เมื่อไหร่

ลิลิตดึงแขนเสื้อลงหลังจากได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ยื่นมือข้างหนึ่ง
ไปจับพวงมาลัยรถเอาไว้แล้วเคาะนิ้วเป็นจังหวะเบา ๆ ในขณะที่
สายตามองตรงไปด้านหน้านิ่ง ๆ อย่างกำลังใช้ความคิด

กลิ่นพีโรไมนของคารอนไม่ต่างอะไรจากยาชั้นดี มันฟื้นฟู
ร่างกายของเขาได้ดียิ่งกว่ายาทุกชนิดบนโลก

กลิ่นดาร์กัมนั้น...เป็นสิ่งที่ร่างกายของเขาต้องการ

ดูเหมือนว่าหลังจากนี้ พวกเขาคงจะได้เจอกันอีกหลายครั้ง
ทีเดียว